

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Finansudvalget

København, den 22. juni 2011

Sagsnr.: 10655

Dok.nr.: 251411

Finansudvalget har i brev af 1.6.2011 stillet følgende spørgsmål aktstykke 145 § 24 spm. 2 om kommunegaranti til biogasanlæg som hermed besvares.

Spørgsmål 2:

”Ministeren bedes oplyse, om det er korrekt, at biogasanlæg, der får kommunegaranti skal betale en garantirente på min 3,8pct.? I bekræftende fald ønskes det oplyst, hvad årsagen til garantirenten er samt hvorfor biogasanlæg ikke tidligere har skullet betale en sådan garantirente”

Svar:

Da kommunegarantier henhører under Indenrigs- og Sundhedsministeriets ressort har jeg til besvarelse af spørgsmål 2 indhentet nedenstående svarbidrag fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet, som jeg vil henholde mig til. Indenrigs- og Sundhedsministeriet har oplyst følgende:

”Den skrevne lovgivning tager ikke stilling til spørgsmålet om, hvorvidt en kommune kan yde garanti for biogasanlæg.

Spørgsmålet skal derfor afgøres efter almindelige kommunalretlige grundsætninger om kommuners opgavevaretagelse, de såkaldte kommunalfuldmagtsregler.

Det antages efter kommunalfuldmagtsreglerne, at kommuner som udgangspunkt ikke uden lovhjælp må drive handel, håndværk, industri eller finansiel virksomhed. Det antages dog, at kommuner som en modifikation til ovennævnte udgangspunkt lovligt kan varetage forsyningsvirksomhed, herunder varmforsyningsvirksomhed inkl. etablering og drift af biogasanlæg.

En forudsætning for en kommunes engagement i forsyningsvirksomhed er, at den pågældende forsyningsvirksomhed drives i overensstemmelse med hvile i sig selv-princippet. Hvile i sig selv-princippet indebærer, at forsyningsvirksomhedens indtægter og udgifter set over en årrække skal balancere, samt at der skal være klar adskillelse mellem kommunens økonomi og den pågældende forsyningsvirksomheds økonomi. Baggrunden for princippet er, at en kommune ikke uden lovhjælp må anvende sin

forsyningsvirksomhed til at forøge sine indtægter (et forbrugerbeskyttelseshensyn), ligesom en kommune ikke må bruge sine skatteindtægter til at give tilskud til den eventuelt begrænsede kreds af kommunens borgere, som får forsyning fra den kommunale forsyningsvirksomhed (hensynet til kommunens skatteydere).

Det er antaget, at en kommune efter kommunalfuldmagtsreglerne kan yde støtte, for eksempel i form af garantistillelse til privates varetagelse af opgaver, som kommunen selv lovligt kunne varetage. Hvis den private varetager både kommunale og ikke-kommunale opgaver, er det en betingelse, at den kommunale støtte er øremærket til den kommunale del af den privates opgavevaretagelse.

Dette indebærer, at en kommune – i stedet for selv at etablere en varmforsyningsvirksomhed – på ovennævnte betingelse kan yde støtte til en privat varmforsyningsvirksomhed ved at stille en kommunal garanti for virksomhedens lån til brug for etablering af en varmforsyningsvirksomhed med henblik på varetagelse af kollektiv forsyningsvirksomhed.

Efter Indenrigs- og Sundhedsministeriets praksis betyder ovenstående, at en kommune lovligt kan stille en kommunal garanti for et privat forsyningsselskabs lån, såfremt forsyningsselskabet betaler et vederlag herfor på markedsmæssige vilkår. En vederlagsfri garanti vil efter ministeriets opfattelse indebære, at kommunen yder et tilskud til forsyningsvirksomheden, og en sådan garanti vil betyde en forrykning af den byrdefordeling mellem kommunens borgere, som hvile i sig selv-princippet forudsætter.

Det bemærkes, at der kan være regler i sektorlovgivningen, som indebærer, at forsyningsvirksomhed helt eller delvis kan varetages på andre vilkår end dem, som følger af kommunalfuldmagtsreglernes hvile i sig selv-princip. Det følger således af varmforsyningslovgivningen, at biogasanlæg under nærmere betingelser kan indkalkulere et overskud i prisen. Det er Indenrigs- og Sundhedsministeriets opfattelse, at en kommune – ud over at iagttage kravet om et vederlag på markedsvilkår for en garanti - alene kan stille garanti for sådanne anlæg under forudsætning af, at et eventuelt overskud indgår i den indtægtsramme, der gælder for varmforsyningsvirksomheden, og dermed kommer forbrugerne til gode. Denne opfattelse har støtte i forarbejderne til § 20 b i varmforsyningsloven, hvor det er anført, at et overskud, som et kommunalt ejet anlæg opnår i kraft af sit ejerskab af et anlæg omfattet af § 20 b, skal indgå ved fastsættelsen af indtægtsrammen for anlægget. Det tilkommer i øvrigt Klima- og Energiministeriet, hvorunder varmforsyningslovgivningen henhører, at tage stilling til spørgsmål vedrørende varmforsyningslovgivningen.

Der er ikke i praksis taget stilling til, hvordan det fastlægges, hvad der er et vederlag på markedsvilkår. Efter Indenrigs- og Sundhedsministeriets opfattelse påhviler det kommunen at udfolde rimelige og sædvanlige bestræbelser på at konstatere, hvad et vederlag på markedsvilkår indebærer i det konkrete tilfælde. Det kan for eksempel ske ved konsultation af kommunens bank eller andre finansielle rådgivere, eller foretagelse af undersøgelse af prisniveau i andre tilsvarende sager.

Der må dog tilkomme kommunen et vist skøn, hvis der er flere vurderinger, som når frem til forskellige beløb.

Der stilles også krav efter EU's statsstøttere regler om, at hvis en offentlig myndighed vil yde en garanti for private, uden at garantien bliver omfattet af statsstøttere reglerne, så skal garantien leve op til det såkaldte markedsøkonomiske investorprincip.

Det indebærer blandt andet, at garantier skal stilles på markedsvilkår for at udelukke, at garantien udgør støtte i strid med EU-Traktaten.

EU-kommissionen har i sin meddelelse om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte i form af garantier (2008/C 155/02) nærmere redegjort for, under hvilke omstændigheder en offentlig myndighed kan stille garantier uden at handle i strid med statsstøttere reglerne.

Det er heri blandt andet anført, at fordelene ved en garanti er, at den risiko, der er forbundet hermed, bæres af den offentlige myndighed. Den offentlige myndighed bør derfor normalt have udbetalt en rimelig præmie for at bære risikoen (afsnit 2.1). Det er videre anført, at det markedsøkonomiske investorprincip på garantiområdet indebærer, at det bør tages i betragtning, om en virksomhed, som garantien stilles til fordel for, i praksis har mulighed for at skaffe tilsvarende finansielle midler via kapitalmarkedet. (afsnit 3.1). Med udgangspunkt heri og forskellige kategorier af en virksomheds kreditværdighed har Kommissionen angivet en årlig minimumspræmie, som indebærer, at garantien ikke anses for at være statsstøtte (afsnit 3.3). Det følger heraf, at jo ringere betalingsevne, virksomheden vurderes at have, jo højere præmie skal den betale for, at garantien ikke anses for at være statsstøtte.

I Kommissionens meddelelse er det anført som et generelt udgangspunkt, at der for små og mellemstore virksomheder, der ikke tidligere har fået en kreditvurdering, eller hvis vurdering er baseret på balancen, såsom virksomheder med et særligt formål eller nystartede virksomheder, skal fastsættes en minimumspræmie på 3,8 pct..”

Henrik Høegh

/Tejs Binderup